

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број:11 0 У 016145 16 Увп
Бањалука, 5.12.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрша, предсједника вијећа, Душка Бојовића и Страхиње Ђурковића, чланова вијећа, уз судјеловање Здравке Чучак као записничара, у управном спору по тужби Г.Ч. из Б.2, Дом здравља Б.2, Република Црна Гора (у даљем тексту: тужилац), против одлуке број ... од 29.01.2015. године Сената Универзитета у Б.(у даљем тексту: тужени), у предмету оцјењивања магистарског рада, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 016145 15 У од 1.2.2016. године, у нејавној сједници одржаној дана 5.12.2018. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Одбија се захтјев тужиоца за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Побијаном пресудом је, у ставу 1. изреке, одбијена тужба против уводно означеног акта туженог, којим је одбијен као неоснов приговор тужиоца и потврђена одлука Наставно - научног вијећа Факултета у Б. (у даљем тексту: ННВ факултета) број ... од 23.11.2014. године, којим је одбијена жалба тужиоца и потврђена одлука Факултета у Бањалуци број ... од 09.04.2014. године којом је одбијен магистарски рад тужиоца „Установљавање првог случаја ентитета пјегавог тифуса од стране љекара и препознавање тифусног синдрома у становништву на просторима бивше Југославије“.

Одбијање тужбе је образложено тиме да како је тужиоцу у три наврата дата могућност одбране магистарског рада, а ниједном није добио позитивну оцјену надлежне Комисије за оцјену магистарског рада факултета Универзитета у Б. (у даљем тексту: Комисија), које одлуке су потврђене од стране ННВ факултета, са образложењем да магистарски рад не одговара прихваћеној теми и да кандидат није користио одговарајућу методологију, те да структура магистарског рада није у складу са универзитетским нормама и да тема нема никакав медицински значај и оригиналан допринос науци, уз остале грешке по питању систематичности, форме академског писања и слично, тужилац ничим није довео у питање јасне разлоге за неприхватање његовог магистарског рада. Везано за поднесак тужиоца у којем је навео да проф. др З.К., као члан Комисије, није потписала записник од 25.01.2014. године, у чему види повреду поступка наводећи да је именована одбила потписати записник јер није компетентна, суд је истакао да из тог записника произлази да је потписан од стране три члана, тако да је умјесто именоване која је доцент факултета у Б., записник потписала др А.В. такође доцент истог факултета, као резервни члан, што је предвиђено у одсућности члана Комисије, сходно чему је такав приговор тужиоца, као и остали приговори, у свему без основа. Како је тужба одбијена, одбијен је и захтјев тужиоца за накнаду трошкова поступка.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев) тужилац побија њену законитост, због повреда правила поступка, као и неправилно и непотпуно утврђеног чињеничног стања те извођења неправилног закључка у погледу чињеничног стања. Истиче да није ваљано примијењен Закон о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 13/02, 87/07 и 50/10, у даљем тексту: ЗОУП), јер му није дозвољен увид у лични досије на факултету у Б., а друга примједба се односи на начин и метод којим је Комисија дошла до закључака које није образложила, при чему није покушала да направи градацију у оцјени, определијеливши се за најстрожију варијанту-одбацивања тезе, а не за могућу варијанту дораде садржаја тезе, па се ни образложење оспореног акта а и акта ННВ факултета, не може испитати, због чега пресуда није правилна. Прије свега из разлога што одлука ННВ факултета од 9.4.2014. године о одбијању магистарског рада не садржи образложење такве оцјене, при чему нема појединачних извјештаја чланова Комисије, тако да извјештај Комисије од 25.1.2014. године није те оцјене објединио, што није једини пропуст у раду Комисије. Додаје да је поднио захтјев за преиспитивање одлуке ННВ факултета од 9.4.2014. године и ургенцију за преиспитивање те одлуке, прилажући мишљење три професора од којих је један академик, што ННВ факултета нити тужени нису разматрали, а нити је то учињено побијаном пресудом, иако се ради о мишљењима угледних професора. Посебно истиче да није јасно зашто је извршена замјена члана Комисије, проф. др З.К., поводом које је у побијаној пресуди наведено да је он именовану оцијенио некомпетентном а да није пружио доказ за то, иако су то њене ријечи које произилазе из писма које му је упутила 4. јуна 2014. године у којем је навела да се сматрала некомпетентном за оцјењивање његовог магистарског рада пошто рад припада области историје медицине, због чега га није ни оцјењивала. Такође побија утврђење у извјештају Комисије о оцјени магистарске тезе, наводећи да у пресуди није констатована чињеница да је пред туженим предмет тезе био по други пут, што значи да су нека питања одлуком туженог претходно рјешавана те је постојала обавеза да се та одлука туженог испоштује, па је такво питање од суштинског значаја да ли је теза из области историје медицине, што је претходном одлуком туженог ријешено, а у извјештају Комисије нису наведене чињенице које би потврдиле оцјену, да рад не одговара прихваћеној теми, па такође није прихватљива оцјена да није коришћена одговарајућа методологија и да се рад односи на „историјски метод“, па ако неко сматра да је рад из епидемиологије, онда заиста историјски метод није адекватан, Насупрот томе сматра да је баш у области епидемиологије начинио посебан продор примјеном „историјског метода Виготског“, који методолошки аспект се тиче те тезе а разматрао га је у два своја рада из 2014. и 2015. године, а да такође није правилно утврђење да структура рада није у складу са универзитетским нормама, јер ако рад има увод, метод, материјал и тако даље, то се могло отклонити а не да се рад одбаци и тако дискредитује и он а и његов ментор одређен од ННВ факултета 2006. године. У погледу закључка у извјештају Комисије да тема нема никакв медицински значај и оригиналан допринос науци, истиче да тако не мисле ментор и три професора факултета, од којих је један историчар-академик, те се таквом мишљењу противе и његови бројни радови објављени у периоду од 2009. до 2013. године. Предлаже да се захтјев уважи, побијана пресуда укине и наложи укидање оспореног акта и одлуке ННВ факултета од 9.4.2014. године и тиме списи предмета врате првостепеном органу на поновно разматрање и одлучивање, а такође да се тужени обавезе да му надокнади трошкове поступка.

Тужени у одговору на захтјев истиче да тужилац у захтјеву није навео нити један законски основ из члана 35. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС) за подношење захтјева, јер су потпуно ирелевантни тужиочеви наводи из захтјева који се односе на то да му није омогућен увид

у персонални досије и да суд у побијаној пресуди није потпуно и правилно утврдио чињенично стање, тако да тужилац у захтјеву само понавља чињенице и доказе које је суд цијенио у побијаној пресуди. Стога у свему остаје код навода изнесених у оспореном акту, напомињујући да је ННВ факултета дало могућност тужиоцу подношења нове пријаве за магистарски рад са новом темом, додајући да су све комисије које је ННВ факултета именовало а које су подносиле извјештаје о магистарском раду тужиоца, стручне и једине компетентне за оцјену магистарског рада кандидата, у складу са чланом 28. до 31. Правилника о магистарском студију и докторатима (донесеном од стране ННВ факултета дана 10.2.2011. године).

Размотривши захтјев, одговор туженог на захтјев, побијану пресуду, оспорени акт и остале списе предметне управне, по одредбама члана 39. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога.

Из стањаписа предмета произилази да је у поступку који је претходио доношењу оспореног акта, ННВ факултета донијело одлуку број ... од 17.7.2007. године којом је одбрана тужиоцу поменута тема његовог магистарског рада и именован ментор, проф. др Ј.П., инфектолог, па је поводом достављене завршне верзије магистарског рада дана 10.7.2010. године, ННВ факултета одлуком број ... вратило магистарски рад Комисији на разматрање назива теме, а која је потом дана 10.5.2011. године донијела закључак број 38/11 да магистарски рад не може бити прихваћен, не може бити измијењен и допуњен, предложивши тужиоцу да пријави нову тему за израду магистарског рада из уже научне области Епидемиологије, који закључак Комисије је потврдило ННВ факултета одлуком број ... од 15.7.2011. године, са образложењем да кандидат није поступио по сугестијама Комисије везано за исправку рада. Након тога је по приговору тужиоца на ту одлуку ННВ факултета, тужени донио закључак број ... од 8.9.2011. године задуживши ННВ факултета да поново именује Комисију са задатком да прегледа и оцијени тужиочев магистарски рад и достави га ННВ факултета на разматрање, која Комисија именована одлуком ННВ факултета број ... од 19.3.2012. године је дана 18.7.2012. године поднијела извјештај у којем је наведено да се радна верзија магистарског рада не може прихватити као коначна, предложивши ННВ факултета да се тужиоцу као кандидату омогући да изврши предложене измјене и допуне, а у издвојеном мишљењу члан је Комисије проф. др М.П. истакао да рад не може бити прихваћен, исправљен нити дорађен због суштинских грешака и пропуста образложених у том издвојеном мишљењу, сходно чему је ННВ факултета одлуком број ... од 24.10.2012. године поново вратило тужиоцу магистарски рад, ради измјене и допуне. Потом је ментор за израду магистарског рада, проф. др М.П., доставила дана 23.4.2013. године мишљење и исправљену верзију магистарског рада тужиоца, са молбом да се поново именује Комисија за оцјену магистарског рада, која је од стране ННВ факултета и именована дана 26.11.2013. године те доставила извјештај од 26.3.2014. године за оцјену магистарског рада, дајући негативно мишљење о раду, наводећи да не одговара прихваћеној теми, да кандидат није користио одговарајућу методологију, да структура магистарског рада није у складу са универзитетским нормама, предложивши да се магистарски рад одбије, такође наводећи да тема нема никакав медицински значај и оригинал допринос науци, уз наведене грешке, несистематичност и непридржавање правила и форме академског писања и публикавања. Тај извјештај Комисије је ННВ факултета усвојило одлуком број ... од 9.4.2014. године одбивши тужиочев магистарски рад, дајући му могућност да може поднијети нову пријаву за израду магистарског рада на факултета у Б., а тужилац је дана 29.4.2014. године поднио захтјев за преиспитивање те одлуке, као и жалбу дана 23.9.2014. године Министарству ..., које је дана 10.10.2014. године жалбу прослиједило на надлежност факултету у Б. поводом које је ННВ факултета дана 11.11.2014. године

одбило жалбу као неосновану и потврдило своју одлуку број ...од 9.4.2013. године. Након тога је тужилац дана 17.12.2014. године поднио приговор туженом, који је приговор одбио као неоснован оспореним актом и потврдио одлуку ННВ од 23.11.2014. године, дајући мишљење да тужилац не наводи нити један суштински разлог, нити чињеницу у прилогу усвајања приговора, а да је магистарски рад у надлежности ННВ факултета, и то Комисија за оцјену магистарског рада, а које су као стручне и компетентне упознате са садржајем тог рада. Оспорени акт је оснажен побијаном пресудом, са разлозима већ изнесеним у уводу образложења ове пресуде.

Правилност и законитост побијане пресуде се не може довести у сумњу наводима захтјева.

Неспорно је да тужилац у претходна два наврата није добио позитивну оцјену Комисије за одбрану магистарског рада, што није учињено ни од стране Комисије која је по трећи пут именована, на основу чијег извјештаја је ННВ факултета једногласно донијело одлуку број ... од 9.4.2014. године којим се усваја извјештај те Комисије и одбија магистарски рад тужиоца, дајући му могућност да може поднијети нову пријаву за израду магистарског рада, при чему су у извјештају Комисије наведени јасни разлози, које је прихватило ННВ факултета да магистарски рад не одговара прихваћеној теми, да кандидат није користио одговарајућу методологију и да структура магистарског рада није у складу са универзитетским нормама, те да тема нема никакав медицински значај и оригиналан допринос науци, уз остале грешке по питању систематичности, форме академског писања и слично. То је потврђено одлуком ННВ факултета број ... од 23.11.2014. године одбијањем тужиоачеве жалбе на поменућу одлуку о одбијању његовог магистарског рада, што је такође правилно потврђено оспореним актом туженог којим је одбијен као неоснован приговор тужиоца и потврђена наведена одлука ННВ факултета, а са образложењем да тужилац није навео нити један суштински разлог нити било коју чињеницу која би определијелила туженог да усвоји његов приговор, код чињенице да је магистарски рад у надлежности ННВ факултета и Комисије, које су као стручне и компетентне упознате са садржајем тог рада, које разлоге је прихватио и нижестепени суд у побијаној пресуди, а такође прихвата и овај суд.

Наиме, чланом 28. поменутог Правилника о магистарском студију и докторатима, је прописано да ННВ факултета именује Комисију за оцјену и одбрану магистарског рада од најмање три члана од којих је најмање један са друге високошколске установе, при чему се у правилу именује и један замјеник члана комисије, а већина чланова комисије треба да буде из уже научне области из које је урађен магистарски рад.

Сходно томе је у конкретном случају именована Комисија, у саставу др Л.Р., редовни професор, ужа научна област Медицинска микробиологија, факултет у Б. 1. – председник, др М.П., ванредни професор, ужа научна област Медицинска микробиологија, факултет у Б. - члан, др З.К. доцент, ужа научна област Инфектологија, факултет у Б. – члан, др А.В., доцент, ужа научна област Инфектологија, факултет у Б. - резервни члан, која Комисија у смислу члана 29. подноси извјештај ННВ факултета, тако да у смислу члана 30. став 1. тог правилника може да предложи 1) да се рад прихвати и да кандидат приступи одбрани рада; 2) да се рад измијени и допуни и подвргне поновној оцјени; 3) да се рад одбије, с тим да у смислу члана 31. тог правилника кандидат има право на нову тему, ако му ННВ факултета одбије први приједлог или у случају да из објективних разлога не може да заврши већ одобрени магистарски рад, коју могућност кандидат може користити само једанпут.

Примјеном наведених одредаба произилази да у поступку одбијања магистарског рада тужиоца, а и доношења оспореног акта, нису учињене повреде правила поступка које би биле од утицаја на законитост оспореног акта, на шта не може утицати ни што је члан Комисије, др З.К., која се, како је то тужилац навео, изјаснила да није компетентна за оцјену његовог магистарског рада јер рад припада области Историје медицине и да га стога није оцјењивала, замијењена резервним чланом Комисије, др А.В. из исте уже научне области Инфектологије (као и др З.К.), сходно чему је у том смислу тужиочев приговор без основа, како је то правилно образложено у побијаној пресуди, јер је др З. К. као члан Комисије исправно замијењена резервним чланом, др А.В., у складу са одлуком о именовању Комисије за оцјену магистарског рада, донесеном од стране ННВ факултета број ... од 26.11.2013. године.

Како нижестепени суд поступајући по наводима тужбе није нашао ни један основ који упућује на то да је дошло до повреде поступка од утицаја на законитост рјешавања предметне управне ствари, а код чињенице да није прекршен ни закон, други пропис или општи акт приликом одлучивања о тужиочевом магистарском раду, па како ни остали наводи тужиоца нису могли утицати на другачије рјешавање, побијана пресуда се указује правилном, имајући у виду да се у смислу члана 35. ЗУС-а правилност побијане пресуде поводом поднесеног захтјева за њено ванредно преиспитивање може испитивати само у погледу повреде закона, другог прописа или општег акта или због повреде прописа у поступку која је могла бити од утицаја на рјешење ствари, а не може се побијати поводом неправилно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, у односу на које се предметни захтјев тужиоца углавном и односи.

Из изнијетих разлога, по оцјени овог суда, побијаном пресудом није остварен ни један од разлога њене незаконитости из одредбе члана 35. став. 2. ЗУС-а, па се отуда на основу одредабе члана 40. став 1. истог закона, захтјев одбија као неоснован.

Како је захтјев тужиоца одбијен као неоснован, сходно одредби члана 49а. став 1. ЗУС-а му не припада право на накнаду трошкова поступка, које узгред речено и није определијелио тако да се и не зна на шта се односе.

Записничар
Здравка Чучак

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић